"గమ్యం లేని ప్రయాణాలు" - నిర్మలాదిత్య

వంగూరి ఫౌండేషన్ వారు నిర్వహించిన అంతర్జాతీయ తెలుగు కథల పోటీలో బహుమతి పొందిన విదేశాంధ్ర కథ

"గోపాలరావుతో, మాట్లాడాలి" వాసు మదిలో రిమైండర్ మరోసారి మ్రోగింది.

తెరవేసి దేవుడికి నైవేద్యం అర్పిస్తుండగ, ఫోను మ్రోగింది. పట్టించుకోలేదు. సేవలన్ని ముగించి మంగళారతి కూడా పాడి, వాసు ఫోన్ దగ్గరకి వెళ్ళి వాయిస్ మెయిల్ చెక్ చేసాడు.

"వాసు దేవ శాస్త్రిగారు, నేను రామ్ పెద్దపాడు మాట్లాడుతున్నాను ఇవ్వాళ సత్యనారాయణ వ్రతం ఉందికదా, తప్పక వస్తున్నారు కదా బయలు దేరే ముందు ఫోన్ చేయండి ఉంటాను మరి"

వాసు ఫోన్ తీసి, తన డైరీలో నోట్ చేసుకున్న నంబరు డయిల్ చేసాడు.

"హలో రామ్‌గారా? నమస్కారమండి. గుళ్ళో పూజారి వాసుదేవశాస్త్రి మాట్లాడుతున్నాను. మీ మెసేజ్ అందిందండి. ఇంకో గంటలో బయలు దేరుతున్నాను."

"ఇంటికి రూటు తెలుసు కదండి అన్నాడు," రాం.

"ఆః గూగుల్ మ్యాప్స్ నుండి, ప్రింట్ చేసానండి. అన్నట్లు ఈ మధ్య గోపాలరావుగారు కూడా తన పాత జి.పి.ఎస్ ఇచ్చారండి. కాబట్టి సాయంత్రం నాలుగ్గంటల కల్ల వచ్చేస్తాను లెండి", అన్నాడు వాసు.

"ఒకే థాంక్స్, సీయు, అన్నట్లు మీరు చెప్పిన వస్తువులన్ని రెడీ చేసి ఉంచాము. ఒక్క తమలపాకులు తప్ప. పరవాలేదంటారా?"

"తమలపాకులు మొన్న చికాగో నుంచి గుళ్ళోకి తెప్పించారు. నేను తెస్తాను లెండి. సాయంత్రం కలుద్దామండి" అని చెప్పి వాసు ఫోను పెట్టేసాడు.

గుడిలో ఎవ్వరూ లేరు. శని, ఆదివారాలంటే జనాలతో గుడి కళకళలాడుతుంది. ఇది వర్కింగ్‌డే అయ్యింది. ఇటు గణపతి, కార్తికేయుడు తన భార్యలతో సహా, శివలింగాలతో చిన్న చిన్న మండపాలలో ఉండి వెలిగిపోతుండగా అటువైపు ఆంజనేయుడు, రాధాకృష్ణులు, దుర్గాదేవి ఆసీనులై ఉన్నారు. గుడి హాల్‌లోకి ప్రవేశిస్తూనే ఇలా మండపాలు ఇరువైపుల ఉంటే ఎదురుగా గర్భగుడిలో జయవిజయులు బయట పర్యవేక్షిస్తుండగా దేదీప్యమానంగా ప్రకాశిస్తున్నాడు బాలాజీ.. గర్భగుడికి ఇరువైపుల చిన్న గుళ్ళలో భూదేవి శ్రీదేవి భర్త అందాలకి మురిసిపోతున్నారు, వాసు అన్ని దేవుళ్ళ వస్త్రాభరణ అలంకారాలు చూసి బాగా చేసానని తృప్తి చెందాడు.

మొన్న మొన్న వచ్చినట్లుంది అప్పుడే నాలుగేళ్ళై పోయాయి అనుకున్నాడు వాసు. తిరుపతి వేద పాఠశాలలో చదువుకున్నాడు. చక్కగ చదివి గోల్డు మెడల్ కూడా సంపాదించి, మంచి పేరు తెచ్చుకున్నాడు. కొన్ని రోజులు దేవస్థానంలోనే పని చేస్తుండగ, యు.ఎస్ లో ఉన్న తనతో పాటు పాఠశాలలో చదువుకున్న సీనియర్ రావడం, తన వివరాలు తీసుకుని వీసా పంపించడము తను తన ఇరవై రెండేళ్ళకే యు.ఎస్‌లో ఓ మహానగరానికి చేరడం అయ్యిపోయాయి. అక్కడ ఓ సంవత్సరం పనిచేసాడు. అప్పటికే ఆ గుళ్ళో ఆరుగురు పూజరులు ఉన్నారు. గుడిపెద్దదే వచ్చే భక్తజనం, ఆదాయం కూడా ఎక్కువే. కాని వాసు అక్కడ ఇమడలేకపొయ్యాడు.

అప్పుడే గోపాలరావును ఆ గుళ్ళోనే కలిసాడు. అర్చన అయ్యిన వెంటనే భక్తులందరూ వెళ్ళిపోయినా ఒకరిద్దరు ఆగి తనతో ఒకటి రెండూ కబుర్లు చెప్పి వెళ్ళడం మామూలే. హిందీలో మాట్లాడితే వాళ్ళతో హిందీలో మాట్లాడటం, అలానే తమిళం, కన్నడం, తెలుగులో మాట్లాడడం అలవాటైపోయింది. ఈ మధ్యనే మళయాళం కూడా నేర్చుకునాడు వాసు. వారి వారి మాతృభాషలలో మాట్లాడితే వారి ముఖాలలోని వెలుగును చూసి ఆశ్చర్యపోయేవాడు. తెలివైనవాడు, కలుపుగోలు మనిషి కాబట్టి, కొద్దిరోజుల్లోనే మంచిపేరు సంపాదించుకో గలిగాడు. తనంత పాపులర్ అవ్వడం, మిగతా పూజారులకు కంటకంగానే ఉండటం అది తనకు వారిని దూరం చేయడం కష్టంగా ఉండేది వాసుకు. గుడికి జనం రాని రోజులలో, మరీ ఒంటరి తనంగా అనిపించేది.

గోపాలరావుగారు, ఆయన భార్య అందరితోపాటు అర్చన చేసినతరువాత, ప్రసాదం అదీ తీసుకుని తనతో పాటు కబుర్లు వేసుకునే వారితో మిగిలారు. అలాంటి సమయంలో ఒకరు మాట్లాడడం, మిగతావాళ్ళు వాళ్ళ అవకాసం కోసం అసహనంగా వేచి ఉండటం అలవాటే. సమయం కోసం పరుగులు తీస్తూ జీవనం గడపడానికి అలవాటు పడి పూజారితో మాట్లాడటానికి వేచి ఉండాలంటే అందరికీ చేతకాదు. అలా వెనుక నుంచున్న వాళ్ళు కొందరు ఓపిక లేక కదిలిపోతే, మరికొందరు జరుగుతున్న సంభాషణలో చొచ్చుకుని కొన్ని మాటలు విసిరేసి, వాసు ముఖంలోని అర్ధం అయ్యి లేని నవ్వునే సమాధానంగా తీసుకుని వెళ్ళిపోయేవారు. గోపాలరావుగారి భార్య కూడ అలా ఇలా చూసి, అటువైపు పరిచయస్థులు ఎవ్వరో కనిపిస్తే, అమాంతంగా గోపాలరావును వదిలివేసి, ఆనందంగా అటువైపు ఓ పెద్ద రిలీఫ్‌తో అడుగులు వేసింది.

అందరు వెళ్ళిపోయేంతవరకు, ఆగి వాసు మాత్రమే మిగిలినప్పుడు గోపాలరావు ముందడుగు వేసి, "వాసుదేవ శాస్త్రిగారు నమస్కారం. చాలా బాగా అర్చన చేసారండి. మీ ఉచ్చారణ, పూజా విధానం నాకు బాగా నచ్చిందండి" అన్నారు.

"ఆఁ. చాలా సంతోషమండి, అంటే మీరు చేస్తున్న పూజలో నిమగ్నమయ్యారండి. పుణ్యమంతా మీకే" అన్నాడు వాసు.

"అలిసిపోయి ఉంటారు అలా కూర్చుందామా", అన్నాడు గోపాలరావు

"తప్పకుండానండి. మీ పేరేమిటి? ఎక్కడనుంచి వచ్చారు? " తనని సాటి మానవునిగా చూడడం, తను చేస్తున్న పనిపై ఆసక్తి కనపరచడం, గోపాలరావు ముఖంలో ఉన్న ప్రశాంతత, తన్పై కనిపించి కనిపించకుండా మెదలుకున్న ఆప్యాయత. వాసును మంత్ర ముగ్ధుని చేసాయి.

మళ్ళీ అర్చనకు మరో అరగంట ఉంది. ఆ అరగంట సమయం గోపాలరావు సమక్షంలో అరక్షణంలా గడిచి పోయింది. తిరుపతిలో ఉన్న తన ఆప్తులందరు ఆ రోజు గోపాలరావు రూపంలో తరలి వచ్చారనిపించింది.

గోపాలరావుగారు, అప్పుడప్పుడు రావడం, తనతో పూజ తరువాత మాట్లాడడం, కొన్ని సార్లు ఫోనులో మాట్లాడి తన క్షేమ సమాచారాలు విచారించడం జరిగింది. అలా కొద్ది నెలలలోనే గోపాలరావు వాసుకు ఆప్తుడిగ మారిపోయాడు, ఆశ్చర్యకరమైన విషయం ఏమిటంటే గోపాలరావు వృత్తిరీత్యా సర్జన్. క్షణం తీరికలేని మనిషి, పెద్ద ఇల్లు మంచి కార్లు, బాగా డబ్బున్న మనిషి. కాని వాసుకు ఆ విషయం తెలియడానికి చాలా రోజులే పట్టింది. అది గోపాలరావుగారు చెప్పలేదు. ఓసారి సత్యన్నారాయణ వ్రతం చేయడానికి, ఆయనే

గుడివారితో ఏర్పాటు చేయించుకుని, తననే ప్రత్యేకంగా అడిగి, తనకారులో వారింటికి తీసుకెళ్ళి మళ్ళీ దించినపుడు అర్ధం అయ్యింది. అది తెలిసిన తరువాత, గోపాలరావుగారి మీద గౌరవం మరింత పెరిగింది.

గోపాలరావుగారు ఉన్న ఊరు చిన్నదే తనున్న నగరానికి ఓ నాలుగుగంటల ప్రయాణం అవతల ఉన్నది. ఓ వంద దేశీజనాలున్న ఊరని గోపాలరావుగారే చెప్పారు. ఓ రోజు గోపాలరావుగారు గుడికొచ్చి మాట్లాడుతూ "వాసు మీరు మా ఊరు వస్తారా. ఓ గుడి కట్టబోతున్నాం."

ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పడం కోసం బాగానే శ్రమించాల్సి వచ్చింది. కొత్త గుడి అంటున్నారు నా ఉద్యోగం ఉంటుందా, కొన్ని రోజుల తర్వత ఊడుతుందా R1 వీసా మీద ఉన్నాను గోపాలరావుగారు మార్చించగలరా? నాకు గ్రీనుకార్డు కోసం ప్రయత్నిస్తారా? జీతం ఎంత ఇస్తారు?

తన ప్రశ్నలన్నింటికి గోపాలరావుగారు ఓపికగా జవాబు చెప్పారు. కాని తనున్న అసంతృప్తి పరిస్థితిలో గోపాలరావు వెంట వెళ్ళడానికి పెద్ద ప్రయత్నం చేయవల్సిన అవసరం లేకపోయింది.

అలా ఈ చిన్న ఊరుకి రావడం, సాఫ్ట్వేర్ ఆటుపోట్లతో జనాలు కూడ ఈ ఊరు రావడం పోవడంతో గుడిలో పని కూడా మరీ అంత ఎక్కువ, మరీ తక్కువ కాకుండా ఉండేది. శని ఆదివారాలలో, పండుగ దినాలలో గుడి కిటకిటలాడుతుండేది, ఇలా వర్కింగ్డే అయితే దేవునితో ఏకాంత సేవనే. కాని వాసుకి ఇది బాగానే వచ్చింది. గుళ్ళో తనొక్కడే పూజారి. గోపాలరావుగారి ధర్మమా అని, అన్ని ఏర్పాట్లు సక్రమంగానే ఉన్నాయి. ఈ ఊరు చుట్టు ప్రక్క ఉన్న ఊర్లో జనాలు, పూలకని, వ్రతాలని, పిలిచి సంభావనలు ధారాళంగానే ఇస్తున్నారు. జీతం కాకుండా అదో ఆదాయం. ఈ ఊరి కొచ్చిన తరువాత తిరుపతి వెళ్ళి పెళ్ళి కూడా చేసుకుని వచ్చాడు వాసు. అమ్మాయిది హైదరాబాదు. పేరు లక్ష్మి. తిరగడానికి గోపాలరావే ఓ సెకండ్ హేండ్ కారు కొని ఇచ్చారు. మొన్నీ మధ్యే గ్రీన్ కార్డు వచ్చింది. జీవితం బాగానే ఉందనిపించింది వాసుకు.

"గోపాలరావుగారితో మాట్లాడాలి. ఎలానూ రాత్రి గుడికి వస్తారు కదా," మరోసారి వాసు మదిలో ఆలోచన అప్రయత్నంగ మెదిలింది. లక్ష్మి మనస్సులో తిష్ట వేసి 'గోపాలరావుగారితో ఆ ప్రసక్తి తెచ్చారా లేదా' అని మరోసారి గగ్గోలు పెట్టినట్లనిపించింది.

ఆలోచనలు ఆపి దేవుళ్ళకి తెరలు వేసి ఒక్క దీపం మాత్రం ఉంచి గుడి తాళం వేసుకుని కారులో రామ్ గారింటి అడ్రసు జిపియస్ లో ఎక్కించి, కారు చేసాడు వాసు.

బయట సన్నగా స్నో షవర్స్. తను పంచ మీదనే పాంటు, పైన పర్క, జుట్టుముడి మీదే ఓ ఉలెన్ టోపీ వేసుకోవటం వల్ల చలి తట్టుకోగలుగుతున్నాడు. కారులో హీటర్ కూడా వేడెక్కి కొంచెం ఉపశమనం కలిగించింది, వాసుకు. జేబులో ఉన్న సెల్ మ్రోగింది. లక్ష్మి నుండి

"ఏమండి గోపాలరావుగారితో మాట్లాడారా లేదా!"

"లేదు లక్ష్మి ఇప్పుడే గుడి కట్టేసి రామ్ గారింటికి బయలుదేరాను. ఇవ్వాళ గోపాలరావుగారు గుడికి రాలేదు. కలిసినప్పుడు తప్పక మాట్లాడతాను."

"మీరు మరీ భయస్తులండి. ఎన్నో రోజులనుండీ దాటవేస్తున్నారు. అక్కడ చెప్పాల్సిన గడువు ముంచుకొస్తున్నదా! ఇవ్వాళా ముగించేయండి" అని పెట్టేసింది.

వింతగా మారిపోయింది లక్ష్మి. ఈ ఊరు వచ్చిన కొద్దినెలలోనే లక్ష్మితో సంబంధం ఖాయం అవ్వడం, పెళ్ళి జరిగి తనని ఈ ఊరు తీసుకు రావడం జరిగింది. ఊరివాళ్ళు, అందులోను గోపాలరావు తనంత బాగానే లక్ష్మిని కూడా ఆదరించారు. ఊరంతా కలిసి

తమకుంటుంబానికి కావల్సిన వస్తువులు తన ఇంటిని సర్దివేసారు. ఇంట్లో ఎక్కువైన మంచాలు, డైనింగ్ టేబుల్, చెయర్స్ అన్ని తనింటో చోటు చేసుకున్నాయి.

కానీ ఏదో సత్యనారాయణ పూజలనో, గృహప్రవేశం అనో దాదాపు అందరి ఇళ్ళు లక్ష్మి తనతోపాటు చూడడం జరిగింది. అలానే జనాలకు ఉన్న సెంటిమెంటువల్ల, వాహన పూజ ధర్మమా అని అన్ని కొత్త కార్లు చూడటం, చాలాసార్లు వాటిలో ప్రయాణం చేయడం జరిగింది. గుడికి వచ్చే భక్తుల వద్ద ఉన్న కొత్త కొత్త కెమేరాలు, సెల్‌ఫోన్లు, కదలకుండానే ప్రివ్యూ చేసే అవకాశాలు కలిగాయి.

దాంతో మొదట్లో బాగానే ఉందనుకున్న ఈ జీవితంలో, లక్ష్మికి, తనకు ఓ చిన్న అసంతృప్తి బీజం వేసుకుని, మొక్కై పెరగడం మొదలైందేమో అనిపించింది.

రోడ్లు బాగేనే క్లీన్ చేసారు. కాని కారు సెకెండ్ హేండ్, టైర్లు పాతవి కావడంతో అక్కడ కూడా స్లిప్ అవుతూనే ఉంది. కొంత మెల్లగా గంటకి ఏభై మైళ్ళు మించకుండ వాసు జాగ్రత్తగా నడుపుతున్నాడు. మామూలుగా అయితే 75 మైళ్ళ వేగం తగ్గేవాడు కాదు, ఈ గంటలో రామ్ వాళ్ళింటికి చేరిపోయి ఉండేవాడు. ఇవ్వాళ మరో అరగంట ఎక్కువ పట్టింది.

రామ్ వారింటికి చేరడంతో "డిస్టినేషన్ ఆన్ యువర్ రైట్" అంటూ జిపియస్ లో ఉన్న అమ్మాయి గొంతు తొణుకు బెణుకు లేకుండా అదే మంద్ర స్థాయిలో చెప్పి, తన పని ముగించేసుకుంది.

రామ్ గారిల్లు పెద్దదే ఆయనా గోపాలరావుగారి హాస్పటల్లో ఇటీవలే కొత్తగా చేరిన డాక్టరు. రామ్‌గారి భార్య అపర్ణ కూడా డాక్టరే. ఆ ఇంట్లో తనున్న అపార్ట్‌మెంట్లు ఓ పది దారాళంగా ఇమిడిపోవచ్చునేమో. అంత పెద్దగా ఉంది. ఇంటి ముందు పార్కింగ్‌కు కావల్సినంత చోటున్న ప్రదేశంలో కార్లన్ని నిండిపోయాయి. అన్నీ తన దగ్గరికి వాహన పూజకు వచ్చినవే. అదుగో ఆ లెక్సస్ వెంకట్ పరిగిరి గారిది, ఆ ప్రయస్ రాడ్ మంగళం పేట కూతురు మంజరిది, ఆ మెర్సిడెజ్ నికితా అగర్వాల్‌ది, ఆ హైలాండర్ సందీప్ ముఖర్జీది,.... బి. గోపాలరావుగారు కూడ వచ్చినట్లుంది. సెవన్ సిరీస్ బి.యమ్‌బి,యం డబ్ల్యు కారు కనిపించింది. గోపాలరావుగారి దగ్గర మరో లెక్సను హైబ్రిడ్ వాల్వో కార్లు కూడా ఉన్నాయి.

వేచి ఉన్నట్లున్నారు, ఇంటి తలుపు దగ్గరకి పోతూనే రామ్‌గారు తలుపు తీసి సాదరంగా ఆహ్వానించి ఇంట్లోకి తీసుకెళ్ళారు. పూజ హాలులోనే పెట్టారు. ఎత్తైన సీలింగ్‌తో, విశాలంగా ఓ 50 మంది ధారాళంగ కూర్చుండేంత విశాలంగా ఉంది. ఆ హాల్‌లో ఉన్న ఫర్నిచరంతా గోడల దగ్గరకి తోసి వేసి, స్థలం కల్పించడంతో చాలా మంది కార్పెట్ మీద కూర్చుండేంత స్థలం ఏర్పరచ గలిగారు. అప్పటికే దాదాపు ఓ 70 మంది దాకా జనం చేరారు. గోడల దగ్గరున్న సోఫాల పైన, క్రింద కార్పెట్టు పైన, ఎక్కడ కనిపిస్తే అక్కడ కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. రామ్‌గారు నేరుగా హాల్ మధ్యలో పూజకని ఖాళీగా ఉంచిన స్థలం దగ్గరకు తీసుకెళ్ళారు.

తను చెప్పిన వస్తువులన్ని ఎక్కడెక్కడ ఉన్నాయి అని రామ్‌గారి భార్య అపర్ణ వివరించింది. రామ్, అపర్ణలను అక్కడే కూర్చోమని, తనవెంట తెచ్చిన సత్యన్నారాయణ స్వామి పటం తీసి పెట్టి పూజకు కావాల్సిన సామాగ్రిని కూడ అందుబాటులో ఉండేటట్లు చూసుకుని పూజ మొదలు పెట్టాడు వాసు.

ఈ పూజ ఎన్నిసార్లు చేసినా చిత్త శుద్ధితో మొదటిసారి చేసినట్లు చేయడం వాసుకు ఆ ఊరి వారికి దగ్గరకు చేరడానికి మొదటికారణం. అలానే అక్కడున్న వారి పిల్లలను పేరుపేరునా పిలిచి వారిచే ఇంగ్లీషులోనే వ్రతకథ చదివింపచేయడం, అన్ని రొటీన్‌గా జరిగిపోయాయి. తను ఆసక్తిగ పూజ చేయడం కూడ, తన నైజంలో ఒక భాగం అయ్యిపోయింది. కాని ఈ మధ్య ఈ పనిలో మెల్ల మెల్లగా చోటు చేసుకుంటున్న అసంతృప్తి కనబరచకుండా ఉండటం ఎన్ని రోజులు సాధ్యం అవుతుంది!?

పూజ అయ్యింది, భోజనాలు అయ్యాయి. గుడికి చెక్కు, తనకు ఓ వంద డాలర్ల కాష్, ఇంటికని గారెలు, స్వీట్లు జిప్‌లాక్ బ్యాగులో వేసి ఇచ్చారు రామ్ దంపతులు. ఇంటికి బయలుదేరబోతుండగా గోపాలరావుగారు కనిపించారు. ఆప్యాయంగా పలుకరించి

తనతో పాటు ఆయనకూడా కార్లవైపు అడుగులు వేయసాగారు, గోపాల్ రావుగారిని అడగాల్సిన విషయం గుర్తుకొచ్చింది. అడుగుదామనుకున్నాడు కానీ అడగాలంటే ఓ గిల్టీ ఫీలింగ్. గోపాలరావుగారు, గుడి ట్రస్టీ ఛెయిర్మెన్. గుడిలో ఉన్న ఆఫీసుకు తరచు వస్తూనే ఉంటారు. అక్కడ అడగాలనుకున్నాడు. కాని ఆఫీసు రూములో ప్రవేశించే గోపాలరావుగారి ముఖంలో కనిపిస్తున్న ఆప్యాయత, చూస్తూ నోట్లో మాటలు కదలటం లేదు. అడగాల్సిన విషయం అణగదొక్కుకుని, ఇంకా టైముంది కదా అని దాటవేస్తూ వస్తూనే ఉన్నాడు. ఇప్పుడూ అదే అయ్యింది. గుళ్ళో కలిసినప్పుడు అడుగుదామనుకున్నాడు.

తన కారు దగ్గర్కి వెళ్ళి గోపాలరావుగారికి చేయి ఊపి కారు స్టార్ట్ చేశాడు. క్లిక్ క్లిక్ అంటూ శబ్దం వస్తున్నది కానీ, కారు స్టార్టు కాలేదు. వెంట వెంటనే మళ్ళీ మళ్ళీ ప్రయత్నించాడు. లాభంలేదు. గోపాలరావుగారు గమనిస్తూనే ఉన్నారు. తన తలుపు దగ్గరకి వచ్చి "బేటరీ డెడ్ అయ్యినట్లుంది వాసు, నా కారులో వచ్చేయి. తరువాత ట్రిపుల్ ఏ కి చెప్పి చేయిద్దాములే, నీవీ చలిలో జంపుస్టార్టు చేసేవరకు వేచి ఉండటం అనవసరం" అనటంతో వాసు, గోపాలరావుగారితో వారి కారువైపు నడిచాడు. గోపాలరావుగారి బి.ఎం డబ్ల్యు కారులో ఉన్న సుఖమే వారు. సీట్లు అన్నీ వేడిగ అయ్యి లోపల కూర్చోవడం సుఖంగా ఉంది. బాలమురళి కృష్ణ కచేరి మ్యూజిక్ సిస్టంలో వస్తుంటే బాల మురళి గారు వారి బృందంతో పాటు కారులోనే కూర్చుని ప్రయాణం చేస్తున్న ఫీలింగ్. కారు స్టీరింగ్ కూడ వార్మర్ ఉందని విన్నాడు వాసు. దీనికి వాహన పూజ చేసి రెండు నెలలు కూడా కాలేదు. గోపాలరావుగారు ప్రతి సంవత్సరం ఓ కొత్త కారు లీడ్ చేస్తుంటారు. లీడ్ కాబట్టి ఆయన వద్ద ఎప్పుడు మూడేళ్ళకు మించి పాతవైన కార్లు ఎప్పుడూ చూడలేదు.

గోపాలరావుగారు కబుర్లు చెబుతూనే ఉన్నారు, కార్లో ఉన్న వాతావరణం ఏమో, బాలమురళిగారి గాన మహత్యం ఏమో, గోపాలరావుగారితో లక్ష్మి చెప్పాలని పోరు పెడుతున్న విషయం నోటివరకు వచ్చేసింది. "ఓ విషయం చెప్పాలనుకుంటున్నాను, చాలా రోజులనుంచి" ఆమాటలు చెప్పింది వాసుకాదు. గోపాలరావుగారు చెప్పడం, ఏదో సైకిక్ అనుభంలా తోచింది. కాని మొదట ఆ ప్రసక్తి తెచ్చింది గోపాలరావుగారు కాబట్టి తన ఆలోచనలను ప్రక్కన పెట్టి, గోపాలరావుగారి మాటలు వినసాగాడు వాసు.

"ఈ సమ్మర్లో ఈ ఊరు వదిలి వెళ్ళదలచాను వాసు" అన్నారు గోపాలరావుగారు.

"అదేంటండి, మీరెలా వెళ్ళిపోతారు. మీరు వెళ్ళిపోతే ఈ గుడి ఏమౌతుంది. మీరున్నారని ఈ గుళ్ళో ఇన్ని రోజులున్న నా గతి, ఈ ఊరి వాళ్ళ సంగతి ఏంటండి". బాగా షాక్ అయ్యి చెప్పాడు వాసు.

"వాసు, ఎన్నో రోజుల నుండి అనుకుంటున్నాను. ఈ క్వాటర్లో ఓ చిన్న ఆసుపత్రి ఆరంభించి అక్కడ వారికి సహాయం చేద్దామని, ఇదుగో ఇప్పటికి వీలైంది" అన్నారు గోపాలరావు.

"ఆ పనేదో ఇక్కడే చేయొచ్చు కదండి" అన్నాడు వాసు

"ఇది పనికాదు, సేవ", నవ్వారు గోపాలరావు గారు "నేను పోతున్న ప్రదేశం మారుమూల కుగ్రామం. అక్కడ చుట్టుపక్కల వందమైళ్ళ వరకు ఒక డాక్టరు కూడా లేడు, వైద్య సదుపాయం లేదు. అక్కడ పనిచేయాలనుకుంటున్నాను. ఆవిడ రావటం లేదు. తను అక్కడికి రాదని నాకు తెలుసు. కాని ఈ పని నేను చేయాల్సిందే నా మెదడు ఇన్నిరోజులు తొలిచేస్తున్న ఆలోచన్లని చంపడానికి ఇదొక్కటే మార్గం."

"ఒంటరిగా ఎందుకెళుతున్నారండి!" అన్నాడు వాసు

"నేను వెళ్ళే ప్రదేశం ఓ రిమోట్ అడవుల్లో ఉంది. అక్కడ ఉండటానికి, బంగళాలు లేవు, తిరగడానికి కార్లు లేవు. కరెంటు కూడా లేదు. అంతా ప్రిమిటివ్ లైఫ్" వాసు షాక్తో కొంతసేపు మౌనం వహించాడు. ఇక గోపాలరావుగారు కూడా ఈ గుడిని, ఈ ఊరిని వదిలేసిపోతున్నప్పుడు తను అడగాల్సిన విషయం అడగకపోవడం పిచ్చిపనే.

"గోపాలరావుగారు ఇదంతా షాకింగ్‌గా ఉందండి. కాని నేను కూడా మీతో చెప్పుదామనే అనుకుంటున్నాను కుదరలేదు. గ్రీను కార్డు వచ్చింది కదా కొంచెం వేరే ప్రదేశానికి వెళదామ అని లక్ష్మి పోరు పెడుతూనే ఉంది. కాలిఫోర్నియాలో బే ఏరియాలో గుళ్ళో కాళీ ఉందని పిలిచారు. జీతం బాగానే ఇస్తాం అన్నారు"

"గుడ్ న్యూస్ వాసు. ఈ మాట ఇంకా వినలేదనే అని నేననుకుంటున్నాను. గ్రీన్ కార్డు వచ్చిన వెంటనే మారాలనుకోవడం సహజమే కదా" అన్నాడు గోపాలరావు.

"మీకీ విషయం చెప్పేంత వరకు మనస్సు ఉపశమనం అవుతుందనుకున్నాను. కాని మీరు ఇక్కడున్న ఆస్తిపాస్తులు, భార్య పిల్లలు మీ లైగ్ స్టైల్ అంతా వదిలేసి, ఏదో సేవ అంటూ ఎటువంటి సౌకర్యాలు లేని జీవితాన్ని ఏరి కోరి గడపాలనుకుంటున్నారంటే, నేను చేసేది సరియేనా అనిపిస్తుంది," అన్నాడు వాసు.

గోపాలరావుగారు వెంటనే జవాబు చెప్పలేదు. ఆలోచించి, నవ్వుతూ

"వాసు, తప్పుకాదు. నువ్వు లక్ష్మి ఇప్పుడే సంసార జీవితంలోకి అడుగుపెట్టారు. ఈ దశలో అలానే ఉంటుంది. మంచి ఇల్లు, మంచికారు, ఇంకా పెద్ద ఇల్లు, ఖరీదైన ఖారు సెలవల్లో కొత్త దేశాలలో వెకేషన్లు ఇవన్నీ నేను నీ వయస్సులో ఆశించినవే. అందుకే నిన్ను లక్ష్మిలను కూడ, ఇక్కడి కమ్యూనిటీ కాలేజీలో చదువుకొమ్మని కూడా ప్రోత్సహించాను"

"అవునండి లక్ష్మి కూడ నన్ను ఈ పని మానేసి సాఫ్ట్‌వేర్‌కి మారిపొమ్మని పోరుతూనే ఉంది. తనెలాగూ ఆ కంప్యూటర్ కోర్సులు ముగించేసింది కాబట్టి కాలిఫోర్నియా వెళ్ళిన వెంటనే అక్కడే ఓ కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తానని నిర్ణయించేసుకుంది. కొన్ని ఇంటర్వ్యూలు కూడా అయ్యాయి"

"వాసు, నీవి తెలివైన వాడివి. నీకున్న తెలివికి నువు సులభంగా డాక్టరో, ఇంజినీరో, ఓ ఐ.ఎ.ఎస్ ఆఫీసరో అయినా నేను ఆశ్చర్యపడను. ఏదో కారణం వల్ల నీవు వేద పాఠశాలలో చేరావు. విద్యలో ప్రవీణుడవయ్యావు. నీకు డబ్బు కావాలని మరో వృత్తికి మారినా నువ్వు అందులోనూ టాప్ లెవెల్‌కి వెళ్ళగలవని దృఢనమ్మకం. ఏ మాత్రం సందేహం లేదు. నీకి వెళ్ళాలనిపిస్తే వెళ్ళు. తప్పక వెళ్ళాలి కూడా.."

"అది తప్పు కదండో.. నాలాంటివాడు మీలా ఏదో సేవ చేయడమో, భగవన్నామ స్మరణంలోనో ఉండాలి కాని.." అన్నాడు వాసు.

"నో..నో.. వాసు తప్పు కాదు. పౌరోహిత్యమూ నీకు ఒక జాబే. నీ జీవనోపాధి. కాబట్టి నీ వృత్తి ఏదో సన్యాసానికి మెట్లు అనుకోవద్దు. నీవు అనుక్షణం చూస్తున్న జీవనవిధానం, ఇక్కడి కార్లు, ఇక్కడి బంగళాలు నిన్ను అలా ఆలోచింపచేయలేవు. నీవు వాటిన్నింటినీ సంపాదించాలి, అనుభవించాలి. అన్నీ అనుభవించిన తరువాతనే మనస్సులో నాకు వచ్చిన ఆలోచనలు రావచ్చు. రాక పోవచ్చు.ఆలోచనలు వచ్చినా ఆచరించడానికి మనస్సు రాకపోవచ్చు. ఎక్కడో చదివినట్లు లైఫ్ ఈజె జర్నీ.. ఈ ప్రయాణానికి గమ్యమంటూ లేదు. ఎప్పుడు తోస్తే అప్పుడు ఆగి ఆలోచించి మరో త్రోవ పట్టవచ్చు. అదీ నచ్చకపోతే మరోదారి.."

గోపాలరావు గారి మాటలు పూర్తిగా అర్థం అయ్యాయా లేక ఆయన నాకు తెలియని విషయాలు చెప్తున్నారా? సందిగ్ధంగానే ఉంది. కాని అర్థం అయ్యిన విషయం ఒకటే, గోపాలరావు గారికి తను కూడ ఊరు వెళ్ళడం సమ్మతమే. మంచి రిలీఫ్‌గా అనిపించింది వాసుకి కాలిఫోర్నియా వెళ్ళిన వెంటనే కొత్త కారు కొనుక్కోవాలి అనుకున్నాడు.

"వాసు ఎప్పుడు నోటీసు ఇస్తున్నావో చెప్పు. మరో కుర్రాడ్ని వెదకాలిగా. అన్నట్టు కాలిఫోర్నియా ప్రయాణానికి ముందే చెప్పు. నాదగ్గర ఎయిర్ మైళ్ళు ఉన్నాయి. టిక్కెట్లు నేనే కొనిస్తాను.." అన్నాడు గోపాలరావు.